ומשום שמטמא. קאמר דאוסרת את המתבשל עמה לפי שבולע מן הטרפה ואינה נאסרת אם של היתר היא ובשלה עם טרפה אינה נאסרת לפי שטרודה לפלוט כל שעה ואינה בולעת כלום אבל דמה דנפיק מינה דכשרה מיבעיא לי לא אסיר אחריני אי לא לאיכא למימר דמה דהיתירא הוא שהרי תורה אור מיקרא דם וכל זמן שלא פירש פשיטא לי דמותר וכי פירש מיבעיא לי מאי: קניא בקופיה. הקנה עם כל המאוכל לו הריאה והלב וכבד וטחל נתבשלו יחד: דלמא פי קנה חוץ לקדרה הוה. וסימפוני הכבד שפכין דרך קנה הכבד לתוך קנה הגדול של ריאה ויולא דם דרך חלל חוץ לקדרה: אי נמי חליט הוה מטיקרא. ונתבשל דמו בתוכו כדי שלא יפלוט עוד כשיבשלו עם האחר ודמו המובלע בתוכו מותר כל זמן שלא יצא: חלטי ליה בחלא. טומאו בחומץ שהחומץ טומאו לאטרויי"ם ושוב אינו פולט עולמית והדר מבשלי ליה עם בשר אחר: חלא אסיר. שאינו מומץ שנגמרת בו לאסור דקשבר מוליא מקלת מן הדם: כי היכי דפליגי הדר בלע. מתוכו מומץ עצמו דכיון שנגמרת ואינו מרוה לפלוט אחר ובולע: אמרו ליה בר בי רב דלגיו לא אכיל. אמרו ר' לרב נחמן אלמלי מה שהבישל לגיו לא אוכל מה שהבישל לפניו: נחתו לשבא. הגמיאו והלעיטו לשבא על כרחו על שם אביו קרוי: מתובלת. התבלין מרוכבין אותה: שלוקה. הרבה מאד: נאסרת. לפי שלאחר שנמרה פליטתה תוזרת ובולעת: חלת שלוי מתאי. שלם שאין פת גקיה פניה מוחין בשמן ודבש: מי עדיפה לן מיבע. יום השבת היה: אמאי עבדיתו הכי. אע"פ שדם הנבלע בו היתר הוא מיהו דם הכעוס בסמפונות דם הוא: ותחולא לתחת. חתוכו למטה כשנתנוהו בתנור לצלות כדי שיזוב הדם ויצא: והני מילי. דבעי קריעה בכבדא מפני שדם כעוס לתוכו אבל מחלא אין בו דם ואפילו לקדרה שרי: כי עביד מילתא. הקזה: כבדא עילוי בשרא. בתנור היו לוין כל גלי שלהן ותוכו של שפוד תלוי למטה וכשהכבד נתון תחלה ואחר כך הבשר נמצא הכבד עליון כשהולין אותו: דמא מסרך שריך. אע"פ שזב מן הכבד על הבשר אין בכך כלום לפי שהדם ע"י גלי איט טוח ליבלע אלא מחליק וטפל: מסרך סריך. נדבק ונבלע: הלכתא כו'. ולדין אסור לגמרי לכתחלה לפי שפפודים שלו אינן תלויין אלא שוכבות ופעמים שמרים זב השפוד ונמצא התחתון עליון ופעמים שמשפילו ונמצא חברו עליון הלכך בין שהכבד לגד הרחם ובין שהוא לגד הזנב אסור:

ספיד

מחלא שומצא בעלמא הוא: **דמא** מסרק שריק. וא"ת למה לי האי טעמא תיפוק ליה דכבולעו כך פולטו וכ"ת דאלמריך להתיר אפילו למאן דלית ליה בכילד טולין (גז"ש) כבולעו כך פולטו אכתי קשה דמסקינן התם דמוליאתא שריא אפילו לכתחלה מהאי טעמא והכא פסקינן דאסור לכתחלה לטולי עלמא ואי משום דפעמים נגלה הבשר שלמטה מן הכבד תחלה והכבד עדיין פולטת וטופל על הבשר וכשמסירין הבשר הרי בלע ונגלה היה לו שהוא לפלוט א"כ בשרא עלוי בשרא נמי ליאסר מהאי טעמא כשהתחתון נגלה קודם ומסירין אותו מן השפוד כך פולטו אע"פ שיש בו שפע דם לא אמרינן כבולעו כך פולטו והא דאמרינן בכילד טולין (גז"ש) דלב קורטו אחר ביטולו משום דכבולעו [ג] דלב מתבשל ומתייבש במקומו בחלל הלב: **דם** דאוריתא. אע"ג דאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כא.) דם שבשלו אינו עובר עליו מ"מ אחלה כשנפלגו עד שלא נתבשל היה דאוריתא אבל חלב שחוטה אחלבו דרבנן ומיהו קשה לפי מה שפירש "הקונטרס לעיל" דדם כבד אפילו פירש לו דאוריתא מדלא חייב ליה בפרק דם שחיטה (כריתות דף כא:) בהדי לב וטחול וכליות: **תותי** בשרא שרי. וא"ת כחל היאך מותר תותי בשרא והלא שמטנים הבשר טעף על הכחל ואי בקרעו שתי וערב ומתו בטחל א"כ עיולי בשרא נמי ליסרי דהא מותר לבשלו עם הבשר בקדרה וי"ל דהכא גרע טפי דאע"פ שקרעו עדיין טעף החלב מן הכחל על הבשר ומיכר שהוא בטנין ויש ללמוד מכאן היתר פשוט דהיכא דקרעו שתי וערב ומתו בטחל דמותר לבשלו עם בשר בקדרה כדברי ר"ת ולא מליט בקונטר' שמולן עליו בזה דהא בהדיא שרי הכא תותי בשרא אע"פ ששמטנים הבשר על הכחל ומה שמסרים שלא לתחוך כחל רותח בסכין של בשר מנהג של הבל הוא דאפילו בשפוד אחד שריגן הכא לכתחלה כשהכחל למטה ואפילו עיולי בשרא לכתחלה הוא דאסור מטעם דפרישים אבל בדיעבד שרי:

מליח

כי הא דרב הונא חלטי ליה בחלא ורב נחמן חלטי ליה ברותחין. וא"ת ופשוט מינה דאסור מדהוו גריכי למחלטיה וי"ל דלדידהו נמי הוה מספקא להו ולכך היו מחמירין ודוקא לבשל עם הבשר הוו חלטי ליה שלא תאסור הבשר אבל בפני עצמה אינה נאסרת:

רב בר שבא איקלע לבי רב נחמן חייטו ליה כבדא שליקא ולא אכל. לכך לומר שלא היה נחלט ברותחין ולפי שלא היה בשר אחר עמו לא הוצרך לחלטו אע"פ שפולט דם ואוסר הרוטב והכליס מזה לא היו מוכשרין כיון שהכבד עצמו מותר שאין לומר שנחלט ופ"י כן היה רב נחמן מתירו אבל אם לא נחלט היה אוסרו וכר שבא היה סבור דחליטה אינה מועלת א"כ לא מייתי ספיר כתגאי דתגאים לא נחלקו בזה:

וחתוכיה לתחתן. לבשלו בקדרה אחר לגייטו לו מליחתו אייתי דלי לאוכלו לגי למה לי חתוכה דמה שפולט שריק וטפל ג) דמה שלא נפלגו הוי דם האבריס שלא פירש (ה) פ' דם שחיטה (כריתות דף כא) ולא מסוס דם סמפוטת הכבד שריק קריעה אף לגלי דהוי בכרת אע"פ שלא פירש א"כ במחול נמי לא איכא סמפוטות למה לא יצטרך קריעה ועוד דסברא הוא דאין בחמול סמפוטות וא"כ מה בא להמיעטו אבל דמחלא לא ובה"ג כתב הלי מאן דמלגי כבדא בשלומיה צריך לחתוכיה מ"מ דאזיל דמא ומכנים בסמפוטות והיכא דלא קריעה לקריעה לאחר בשולו ותוקד וילא דם הכעוס בסמפוטות ולא מייתין שמא דם הסמפוטות חזר ונבלע בכבד דהא מסקינן בכילד טולין (פסחים דף עד:) דלכולעו כך פולטו:

אבל מחלא שומצא בעלמא הוא. הייט דוקא נוף הטחול הוא שומן אבל דם היולא ממנו אסור כדתניא פ' דם שחיטה (כריתות דף כא:):

כבדא עילוי בשרא א) אסור. לכתחלה אסור לכ"ע אע"ג דבשרא עילוי בשרא שרי אפי' למאן דלית ליה בפרק כילד טולין (פסחים דף עד:) כבולעו כך פולטו מטעם דדם שאינו יכול לצאת ע"י מליחה כמו בשאר בשר כדמסמע סוגיא שמעתין לא סריך ספיר ולפירוש ר"ת לא ניחא כולי האי דבטולה שמעתין לא נסתפק בדם הכבד כ"א להקל ולהתיר בלא מליחה ולא להחמיר ואע"פ שדברנו לעיל שליחה בולעת מחמת שמרודה לפלוט לעולם מ"מ מיקר השמועה אינה מדבר זה ולכאורה משמע שמאותו טעם שדברנו בלא השמועה הוא בא לאסור כבדא עילוי בשרא ומיהו י"ל דקאי אמאי דאמרינן מקמי הך מילתא הני מילי כבדא שיש בו רוב דם אבל דאמרינן מקמי הך מילתא הני מילי כבדא שיש בו רוב דם אבל לאחר לכתחלה לטולי עלמא ואי משום דפעמים נגלה הבשר שלמטה מן הכבד תחלה והכבד עדיין פולטת וטופל על הבשר וכשמסירין הבשר הרי בלע ונגלה היה לו שהוא לפלוט א"כ בשרא עלוי בשרא נמי ליאסר מהאי טעמא כשהתחתון נגלה קודם ומסירין אותו מן השפוד כך פולטו אע"פ שיש בו שפע דם לא אמרינן כבולעו כך פולטו ואם בשר ביטולו משום דכבולעו [ג] דלב קורטו אחר ביטולו משום דכבולעו [ג] דלב מתבשל ומתייבש במקומו בחלל הלב: **דם** דאוריתא. אע"ג דאמר בהקומץ רבה (מנחות דף כא.) דם שבשלו אינו עובר עליו מ"מ אחלה כשנפלגו עד שלא נתבשל היה דאוריתא אבל חלב שחוטה אחלבו דרבנן ומיהו קשה לפי מה שפירש "הקונטרס לעיל" דדם כבד אפילו פירש לו דאוריתא מדלא חייב ליה בפרק דם שחיטה (כריתות דף כא:) בהדי לב וטחול וכליות: **תותי** בשרא שרי. וא"ת כחל היאך מותר תותי בשרא והלא שמטנים הבשר טעף על הכחל ואי בקרעו שתי וערב ומתו בטחל א"כ עיולי בשרא נמי ליאסרי דהא מותר לבשלו עם הבשר בקדרה וי"ל דהכא גרע טפי דאע"פ שקרעו עדיין טעף החלב מן הכחל על הבשר ומיכר שהוא בטנין ויש ללמוד מכאן היתר פשוט דהיכא דקרעו שתי וערב ומתו בטחל דמותר לבשלו עם בשר בקדרה כדברי ר"ת ולא מליט בקונטר' שמולן עליו בזה דהא בהדיא שרי הכא תותי בשרא אע"פ ששמטנים הבשר על הכחל ומה שמסרים שלא לתחוך כחל רותח בסכין של בשר מנהג של הבל הוא דאפילו בשפוד אחד שריגן הכא לכתחלה כשהכחל למטה ואפילו עיולי בשרא לכתחלה הוא דאסור מטעם דפרישים אבל בדיעבד שרי:

מליח

[ל"ל ומס]

[ל"ל מס ושיין פסי' לעיל יד. ד"ס ומסכין]

[שבת קיט.]

[מס קכט.]

[ל"ל משרינ שרינ עיון עין שבת ל']

[דף קז: ד"ס בכחל]

עא א ב מיי' פ"ז מהל' מאכלות אסורות סל"ז ז סמג לאוין קלז טוש"ע י"ד סי' עב סעיף ב:

ער ג טוש"ע שם סעיף ה:

עה ד מיי' שם סל"ז ה וסמג שם טוש"ע י"ד סי' עד:

עו ה מיי' שם סלכה ח טוש"ע י"ד סי' עב סעיף ד וסי' ל סעיף ד:

שיטה מקובצת

ג) שלוקה אסורת ונאסרת. נ"ב עי' חוס' זבחים דף צ' ע"ב: ב) דמה שנשלם שריק ונטשל ומה שלא נשלם חוי דם האברים שלא פירש ושרי ואפי' מצדה פרוש אין בו כראמרי' פ' דם שחיטה חוי: ג) אע"פ שיש בו ששע דם דם הלב מתבשל:

נוסא/מבנה

(ה) ב' נטוות לגבי נגיעת כבד/בכל אמ תגיבה אחרת על בטר

תוספות הב"ח

(ה) תוס' ד"ס ומתוכיס וכו' ושרי כולמאי פ' דם שחיטה:

תוספות מהר"ב רגשבורג

א) תוס' ד"ס בכמה עילוי בשרא שרי וכו' כנ"ל

רבינו גרשום

קריבו ליה קניא בקופיה ואכלן. כלומר קריבו ליה הכבד עם הריאה הקיבה והלב דנשלק כמו שהוא ואכלן ש"מ דאינה נאסרת: דלמא פי קנה חוץ לקדרה הוה. כלומר שהרוח פלט חוץ לקדרה: אי נמי מחלט הוה חליט מטיקרא. כלומר ליה בחלא מטיקרא דשלקי ליה דנפק כולי דמא מטיקרא דשלקי לה: חלא אסיר. כלומר דשלים דמא בחלא נמעוה לשבא. כלומר אכלוה בעל כרחיה: מתובלת אוסרת תאסרת. כלומר דמחמת תבלין יש בה סדקין ובולעת: מיהי מאכל: דמא מסריק שריק. כלומר הדם של כבד משלשל לטפה ואינו זב לבשר שקרוב לו: חלבא מסריך סריך. כלומר אינו זב לטפה אלא סריך לטעלה ונכנס לבשר ובולע הבשר: